

1

Тринадцятий день літа розпочався рано і різко: телефон несамовито дзеленчав та вібрував на столі. Поки я дотяглася до нього, лемент припинився. Проте за кілька секунд надійшла смс від подруги: «SOS! Терміново передзвони!!!»

Що там в біса трапилося?

Катя схопила слухавку після першого сигналу і затараторила так швидко, що до мене не одразу дійшло, в чому річ. День народження її хлопця, вона запланувала пікнік, нічого не встигає, а чи могла б я допомогти.

І заради цього мене треба будити у вихідний о восьмій ранку?!

Цікаво, що Катя, певно, не збиралася запрошувати мене на свято, але в неї не лишилося вибору. Тому вона й подзвонила в останню хвилину, щоб з моєю допомогою зробити величезну кількість бутербродів, нарізати купу овочів та порозкладати це все по одноразових тарілках. А бонусом та подякою мав стати велелюдний пікнік.

Катя завжди була одною з найбільш вітряних моїх подруг. Вона легковажно на все погоджувалася, а потім забувала про обіцяне. Або хапалася за все й одразу, наївно вважаючи, що встигне, а затим кликала на допомогу всіх підряд, бо реальність виявлялася не такою райдужною, як її плани.

Напередодні Катя вже встигла купити щось із наїдків, тому ми одразу попрямували до визначеної місцини поблизу Дикого озера — на думку подруги, там найкраще місце для пікніка. Вона готувалася зробити сюрприз своєму хлопцеві, запросивши ледь не весь список з книги контактів його телефону.

Коли я постелила на землю покривало та розклала куплене Катею, вона сплеснула руками й заявила, що їжі точно не вистачить — тим паче компанія буде в основному чоловіча. Подруга тицьнула мені щойно нашкрябаний на папірці список і відправила до найближчого супермаркету. Із завданням я справилася за годину: двадцять хвилин на

дорогу туди, двадцять хвилин на закупи та двадцять хвилин на зворотний шлях.

Повернувшись та озброївшись найгострішим домашнім ножем, я шматувала то хліб, то сир, то ковбасу, а Катя нашвидкуруч кромсала редиску та огірки. Лишалось помити ранні помідори та придумати, що робити з зеленню.

Я настільки зосередилася на нарізці, що не одразу помітила чоловічу фігуру, яка наблизилася до нас.

— Катю, що ж ти раніше не сказала про шашлики? Я б краще підготувався. А так це м'ясо маринувалося мало часу — я зробив усе, що міг, — мовив низьким розважливим голосом хлопець, дістаючи з господарської сумки декілька слоївків мариновано м'яса.

— Але ж Влад, я так закрутилася! В мене геть вилетіло з голови! — скрушно відказала Катя.

А я лише вкотре здивувалася, чому не можна просто взяти й скласти список необхідних дій, а потім викреслювати зроблене та доробляти те, що не встигли.

До того, розбираючи принесені мною пакунки, ми виявили, що хліба в нас обмаль, а замість кетчупу я купила зайвий майонез — Катя щось наплутала. Влад крім м'яса приніс три великі лаваші та гостру аджику, чим врятував ситуацію.

Почали підходити друзі Іллі, котрим вдалося знайти місце збору біля Дикого озера за плутаними Катиними описами. Нас зібралася величенька компанія — я знала далеко не всіх. Ми швидко перезнайомились, утім з моєю пам'яттю на обличчя це нічого не гарантувало: вже за тиждень я мало кого впізнаю.

Мій настрій з роздратованого перетворився спочатку на непоганий, а далі на хороший. Поки Катя виголошувала пафосні тости на честь іменинника — один красномовніший від іншого, я приглядалася до Влада, який займався шашликами. Щось було привабливе в тому, як він зосереджено стежив за вогнем, щось там шаманив з вуглями та вираховував правильну відстань до шампурів. Його маніпуляції виправдали себе: я ніколи в житті не їла шашлику, смачнішого за цей. Всі без винятку хвалили майстерність хлопця, лише сестра іменинника — вегетаріанка Настя — сумно жувала огірки та редиску.

Чим далі, тим веселіше мені ставало. Я цмулила червоне вино і чимраз пильніше розглядала Влада. Він був досить кремезної статури, однак не товстий, а м'язистий. Його світло-карого кольору очі та форма носа чомусь нагадали мені сову, хоча очі не були круглими, а ніс не скидався на дзьоб. Чи то тіні від дерев так падали на його обличчя?

Поки я про це розмірковувала, Влад непомітно опинився поруч. В руках у нього була пляшка з тим самим вином, що я пила. Він запитально поглянув на мене. Я кивнула і хлопець підлив мені пів стаканчика.

— Ти з боку молодої? — спитав він з усмішкою.

— Можна і так сказати, — всміхнулась я у відповідь.

— Владислав, — юнак простяг мені праву руку.

— Кароліна, — я потиснула його велику міцну руку.

Він був майже на голову вищим за мене — і це порадувало. Маючи зріст явно вище середнього, я досі трохи соромилася перебувати поруч із низенькими людьми. Хоча статура моя радше худорлява, я видавалася сама собі надто великою. Здається, цей комплекс переслідував із юності. Принаймні скільки себе пам'ятаю, я зустрічалася з хлопцями, бодай трохи вищими від мене. При першому погляді на представників чоловічої статі я зауважувала зріст, а вже потім усе інше. Зізнаюся: одного разу я відмовилася йти на побачення тільки через те, що хлопець був на пів голови нижчим. Навіть усвідомлюючи, наскільки це по-дурному, нічого не могла з собою вдіяти.

— Чим ти займаєшся, Кароліно? — спитав новий знайомець.

— П'ю вино. Закінчую університет.

— Наш педагогічний?

— Так. Майбутня вчителька, але навряд чи піду працювати в школу.

— А що ж так?

— Не люблю дітей. І думаю, це взаємно.

Це була моя стандартна відповідь на питання, чому я не волюю поповнювати ряди молодих педагогів.

— Ну, мабуть, кожному своє, — розважливо сказав Влад.

— А ти ким працюєш? — спитала я, бо на студента мій співрозмовник точно не був схожий.

— Вчителем.

— Отакої! — вирвалося у мене. — І що ти викладаєш?

— Фізичне виховання.

— Мм... я любила фізкультуру в школі, — я кинула на Влада швидкий погляд.

Боже, я що, фліртую?!

— У тебе спортивна фігура, — зауважив хлопець.

— Щоденна зарядка робить свою справу, — жартома відповіла я, хоча в цих словах містилася велика частка правди. Ще зі школи я звикла щоранку робити руханку, а час від часу мене пробивало на пробіжки. Однак вони траплялися так нерегулярно, що хвалитися ними просто нескромно.

— Ти молодець, — сказав Влад. Невідь-чому від цих слів стало до біса приємно.

Тут його покликала Катя, потім він знову займався м'ясом, а я тинялася поміж малознайомими людьми, міркуючи, з ким би ще завести розмову.

Мого друга Жені на пікніку не було. Найімовірніше, через те, що він колись перебував у романтичних стосунках з Катєю — в далекі часи, коли вона закінчувала школу, а він уже був моїм однокласником. Цієї весни він встиг ще й позустрічатися з Настею.

— Слухай, — сказала я йому. — Скоро з тобою неможливо буде вийти в люди — кругом будуть твої колишні.

— Зате ти там вважай. Певно, Катя покликала купу симпатичних хлопців, — мовив друг у відповідь. — Знайдеш собі якогось здорованя.

— Здається, ти цим більше переймаєшся, аніж я. Може, то в тебе непереборний потяг до альфа-самців? — з іронією відказала я.

Телефонний діалог з другом відбувся сьогодні дорогою до супермаркету, поки мої руки ще були вільні від пакетів з продуктами.

У Женю — єдиного хлопця в групі — були закохані майже всі дівчата. Через це мені особливо подобалося бути в статусі подруги, а не пасії, тому що я знала Женину романтичну натуру. Він міг обговорювати зі мною дівчат, радитися стосовно свого вигляду, подарунків чи вибору найкращого варіанту майбутнього побачення. Деякі однокласниці намагалися підбивати клинці до Жені через мене.

Я дивилася на це все трохи зверхньо, одначе сумлінно передавала хлопцю записки та усні прохання.

Частенько його стосунки закінчувалися, так толком і не розпочавшись, а от наша дружба лише міцнішала. Не знаю, чому Женині взаємини з дівчатами були такі швидкоплинні. Чи то він перебував у постійному пошуку ідеалу, чи відточував майстерність зваблення, практикуючись на всіх, хто потрапляв під руку, чи просто бажав розмаїття?

Я цілком розуміла тих, хто вівся на його чари. Женья був романтичним та загадковим. Умів у потрібний момент пильно подивитись, а коли-не-коли показово ігнорувати прояви уваги до себе. Мав нереальну впевненість у собі, одначе ніколи цього не демонстрував. Натомість його удавана слабкість майже завжди спрацьовувала безвідмовно. Хоча я знала випадки, коли він навпаки ставав напористим — звісно, з певною категорією дівчат.

Достеменно я ніколи не знала, наскільки сильні його почуття до нової любки. Мені здавалося, що всі ці амурні ігрища — своєрідне хобі, вигляд розваги. І більшість дівчат це теж розуміли, не намагаючись прив'язати до себе такого джентльменського хлопця.

Я на Женині «манси» не велася з тої простої причини, що мене приваблював зовсім інший тип чоловіків. Якось ми сиділи за пивом та розмовляли про різне. Я почала згадувати, з ким зустрічалася ще у школі (на хмільну голову тягло поворошити минуле). Раптом Женья мовив:

— Роліно, от слухаю я тебе і розумію, що ти маєш нездоровий потяг до хуліганів та альфа-самців.

(Колись ще на початку нашої дружби Женья заявив, що «Кароліна» вимовляти задовго. Одначе варіант «Ліна» не подобався ні йому, ні мені — надто ніжно, а «Керрі» я одразу відмела через асоціацію з головною героїнею серіалу «Секс і місто», котра мене неймовірно дратувала — і це ми ще Кінга не згадали! Тоді друг, перебираючи різні варіанти, раптом видав: «А як тобі Роліна?» «Нагадає персонажа якогось латиноамериканського серіалу, але мені подобається. Ну і на цілий склад коротше! Уяви, скільки ти зекономиш часу, вимовляючи Роліна замість Кароліна», — зі сміхом відповіла я. Відтоді для Жені я стала Роліною. Більше ніхто мене так не кликав).

— Що? — я спробувала осмислити сказане другом.

— Ну в тебе хлопці — як не головний хуліган на районі, то умовний «капітан футбольної команди» чи сумнівного вигляду неформал. Хоча б один ботан або любитель витонченого мистецтва!

— Не перебільшуй! А ботанів та поціновувачів мистецтва мені замінюєш ти! — віджартувалась я.

Утім в його словах була частка правди: я дійсно надавала перевагу так званим справжнім хлопцям. Високі, мужні, спортивні, а ще сміливі та відчайдушні, частенько — з розбишакуватими замашками.

Таким списком партнерів, як у Жені, я похвалитися, звісно, не могла, та й за тривалістю мої стосунки зазвичай були довшими. Однак жодних серйозних взаємин — у тому сенсі, щоб вони перейшли в щось більш вагоме — в мене ще не було. В цьому ми з Женею явно схожі.

— Ладно я... На себе подивися!

— А що? — Женя удав, що не тямить, про що мова.

— Я все розумію, але Настя?

Сестра Іллі була якимсь ходячим нещастям. Маленького зросту, дуже худа (якщо не сказати хирлява), у величезних окулярах, що лише підкреслювали різний колір її очей, з мишиним волоссям — вона нагадувала перелякане мишеня. Напевне, в школі дівча потерпало від булінгу. В університеті Настя навчалася на два курси молодше за нас, а найчастіше я її зауважувала, коли в дівчини з рук щось падало або вона перечіплялася через сходи. Бувало, її хтось ненароком штовхав — і здавалося, субтильне дівчисько от-от розсіплеться на порох.

Для всіх стало неабиякою несподіванкою те, що Женя не просто звернув на неї увагу, а й запросив на побачення. Якщо до того дівчата мого кращого друга лишалися десь поза зором, бо найчастіше навчалися деінде, то тепер, можна сказати, вся увага факультету була прикута до дивної пари.

Високий красунчик Женя і мала тендітна Настя у величезних окулярах дедалі частіше з'являлися разом на різних заходах чи просто в коридорі. Хлопець або тримав її за руку, або обіймав за плече, а вона несміливо дивилася в його бік, немов не вірячи власному щастю. Уявляю, скільки заздрісних поглядів зловила на собі Настя за ці кілька місяців!

Навіть я стала трохи ревнувати, адже тепер весь вільний час Женя проводив з новою пасією. Коли ми вибиралися кудись удвох, він захоплено та цілком щиро розповідав, яка Настя розумна, добра, чутлива. Раніше я такого за Женею не спостерігала. Виглядало так, наче він по-справжньому закоханий.

Якось друг запропонував разом погуляти.

— Ти ж зараз ні з ким не зустрічаєшся? — уточнив він. — Якщо в тебе є хлопець, то приводи і його.

Той, з ким я тоді зустрічалася, точно не пішов би на спільну прогулянку, тому ми відправилися до весняного парку втрьох. Погода стояла тепла та безвітряна. Сонце ховалося за білим шаром хмар і здавалось, наче ми перебуваємо всередині величезної шкатулки.

Настя теж звернула увагу на погоду, а потім дістала маленьку цифрову камеру та побігла до розквітлої абрикоси, що височіла посеред галявини. У цій частині парку я ніколи раніше не бувала. Женя пояснив, що дівчина захоплюється фотографією і постійно шукає цікаві кадри та ракурси. Спостерігаючи за Настею впродовж трьох років в університетських коридорах, я про це навіть не здогадувалася.

Потім ми рушили в бік театру. Дорогою купили морозива і всілися їсти його на лавочці на Театральній площі. Там нашу увагу привернула дивна пара. Точніше, спочатку хлопець у світло-рожевій сорочці, який сидів на лавочці, час від часу поглядаючи на годинник, а потім підвівся та почав ходити туди-сюди. Раптом з якогось завулка винирнула дівчина у фіолетовій блузці, що підкреслювала її мідного кольору волосся. Судячи з усього, вона воліла привернути його увагу, однак він її не помічав.

Мені стало цікаво, що буде далі. Краєм ока я зауважила, що Настя віддала своє морозиво Жені, а сама знімає цю сцену на камеру. Врешті дівчина в картатій спідничці, що нагадувала шкільну, якось вивернулася та стала прямо перед юнаком. Вони перекинулися кількома фразами та поспішили до театру.

«Певно, в когось перше побачення», — подумала я, відчувши легкий укол заздрості: на той момент мої власні взаємини стрімко наближалися до фіаско.